

Canviar o canviar

Published by [Maria Farràs Drago](#) [1] on 16/10/2013 - 13:00 | Last modification: 27/05/2016 - 12:08

Post de [Juan Insua](#) [2], Cap de projectes del CCCB LAB.

Fa poc més de cinc anys, les tecnologies digitals col·laboratives nascudes en el si d'aquest [univers](#) [3] en expansió que coneixem com a Internet (o La Xarxa), eren encara una *terra incognita* per a la gestió cultural. La resposta inicial davant l'adveniment de les anomenades «xarxes socials» va ser la *indiferència*, com si es tractés d'un fenomen passatger que només afectava el món virtual. La primera reacció va tenir lloc als departaments de premsa i comunicació, que van incorporar una generació de joves professionals coneixedors de les noves eines. *Myspace, Twitter, Facebook, You Tube, Flickr, Vimeo, Pinterest, Google Plus*, etc., van començar a incloure's en els llocs web de les institucions culturals, alhora que es produïa una fase de *resistència* pròpia de qualsevol procés de canvi que amenaci el *modus operandi* establert.

Les raons d'aquesta resistència són diverses, però caldria destacar el desconeixement d'un cos teòric que, des de fa almenys tres dècades, intenta desenvolupar i aplicar un conjunt d'idees i pràctiques nascudes sota el signe de la revolució digital. Es podria pensar que les disciplines humanistes han estat agafades a contrapeu, i això fa palès un biaix tecnofòbic que oscil·la entre argumentacions solvents i una miopia obstinada. I també cal preguntar-se per les promeses i utopies de la cibercultura en un moment de crisis sistèmiques interconnectades. La veritat és que, amb més o menys convicció, coneixement i entusiasme, les institucions culturals han ingressat en una fase d'*acceptació* de les tecnologies de la informació i el coneixement com a eines imprescindibles per a la seva evolució i supervivència. Si la indiferència fou el resultat d'una manca de visió sobre la influència d'Internet i la resistència una fase previsible, l'acceptació incondicional es pot convertir en fascinació acrítica. Tecnòfobs i tecnòfils constitueixen els dos pols d'un maniqueisme estèril on una raó oberta, crítica i dialogant té molts obstacles per ser escoltada. La paraula *complexitat* és un dels fetixes semàntics més recurrents, però s'oblida que *complex* és, sobretot, *allò que no es pot pensar per separat*. D'aquí la necessitat d'intentar comprendre la naturalesa més profunda del canvi al qual estem assistint, assumint que ens trobem enmig del remolí i que encara no tenim prou perspectiva per conèixer-ne les conseqüències més perdurables.

El primer que caldria advertir és que el canvi no és exclusivament tecnològic. Les noves tecnologies no són neutrals: poden accelerar els aspectes més alliberadors de la [intel·ligència col·lectiva](#) [4], fomentar la transparència i regenerar la democràcia i, al mateix temps, afavorir els mecanismes més sofisticats del poder i del control. Els desafiaments als quals s'enfronta l'àmbit cultural exigeixen compromís i generositat per part de tots els agents implicats. Requereixen un esforç sostingut per fugir dels dogmes excloents, les opinions sectàries i les actituds inertes. Entre els factors que influeixen en el nou escenari, es poden esmentar tres nuclis rellevants:

[>> SEGUIR LLEGINT AL BLOG LAB](#) [5]

Tags: innovació cultural

- [6]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/blogs/2013/10/16/canviar-o-canviar>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/farrasdm>

[2] <http://blogs.cccb.org/lab/author/jinsua/>

[3] <http://blogs.cccb.org/lab/category/proj/univers-internet/>

[4] http://ca.wikipedia.org/wiki/Intel%C2%B7lig%C3%A8ncia_col%C2%B7lectiva

[5] http://blogs.cccb.org/lab/article_canviar-o-canviar/

[6] <https://interaccio.diba.cat/node/4353>